

der Posten, om at gaae ind paa en Under-
søgelse, fordi man holder for, at der skal frem-
lægges Bevis for, at der har indsueget sig
Misligheder; og der dernæst, naar det bliver
bragt frem her under selve Forhandlingerne af
Finantsloven, og det ikke een, men gjentagne
Gange, dog ikke skeer Noget, saa troer jeg, man
kan sige, at jeg for mit Vedkommende har
lagt Ansvaaret fra mig; det er derfor en ganske
anden Sag. Hvad derimod den ærede Mini-
sters Stilling angaaer, saa maa jeg bemærke,
at der jo ikke er Tale om, hvad der er skeet,
men jeg kunde maaskee med Hensyn til hvad
der er skeet spørge: Naar der har været Con-
stitution for Stiftammand, hvor der expres
har været fritagelse for at paasee Overfor-
mynderisager, og det saa viser sig, at der un-
der disse Overformynderier er Uorden, hviler
saa ikke Ansvaaret paa Regjeringen, og er i det
Hele taget den Methode at lade Stiftamts-
mænd og Amtmænd være borte fra deres Pos-
ter og lade Constitutionerne være ubestemte
og usfuldstændige, iffe Mangel paa indgribende
Orden, og er det saa at vente, at vi skulde
vinde noget Bedre ved denne Ordning, som
man her tilbyder os? Den ærede Minister
har sagt — det var altsaa hans Formening,
han udtalte — at der havde indsueget sig, jeg
troer, han sagde Uordener ved den nærværende
Bestyrelse, og disse haabede han, at man skulde
blive fri for ved at give en højere Løn. Nei,
ved at give en højere Løn bliver man ikke fri
for Uordenerne, men derimod bliver man fri
for dem ved at straffe vedkommende Person,
der gjør sig skyldig i saadanne, og vælge en
Anden og Bedre i hans Sted, som man
veed ikke alene seer en Loffemad i den højere
Lønning.

Jeg vender nu fra disse Bemærkninger
tilbage til det, som jeg oprindelig gik ud fra.
Loven i det Hele omfatter ikke Overformynde-
rierne paa en saadan Maade, at man kan
kalde det en endelig Ordning; den indeholder
Intet, som jo Ministeren erklærer sig stand-
til at kunne gjøre paa sin egen Haand; men ved
at Loven kommer ud, fritager den Ministeren
for Ansvaaret for at have gjort det paa sin
egen Haand. Hvad i Alverden skulde bevæge

os til at give en Lov, som er af en saadan
Bestaaffenhed? Naar vi endelig skulle gribe til
at give den, saa maae vi dog idetmindste forsøge,
om vi ikke ved den Stikfelse, vi give den,
kunne fremvinge andre Former og et sikkrere
Elsyn, hvortil iblandt Andet hører, at Bals-
get af den vedkommende Mand skeer af den
Ovrighed, som staaer ham mere i Nærheden.
Den ærede Minister har sagt, at der var en
Inconsequents i, at de, som skulde styres af
Overformynderen, skulde vælge ham; men i
saa Fald er der en Inconsequents i enhver
republikansk Regjering, saa er enhver republi-
kansk Regjering unaturlig, og saa er det unat-
urligt, at vi vælge vor Formand, som skal
styre os. Nei, det er netop det Naturlige, at
de Vedkommende selv vælge den Mand, som
de ansee for bedst skicket til at styre Midlerne
og tillige dem selv, thi derved lægge de klart
for Dagen, at de have Tillid til Manden;
men naar den ærede Minister derimod siger:
Jeg vil vælge en Mand, som jeg kan betroe
at staae i et saadant Forhold til Kassen, at
det egentlig er ham og ikke mig, der bærer
Ansvaaret — jeg staaer udenfor det, jeg har
kun et vist Ansvar, men ikke mere —, hvad i
al Verden skulde da bevæge os til at følge
den Vej paa en Tid, hvor vi have en For-
nemmelse af, at den hele Overformynderibesty-
relse og det dermed forbundne administrative
Ansvar er saa at sige sundet ind til Lidt,
og hvor det er den heldige Tilfældighed, der
raaber over, at en Mand, som kan betale, er
medindviklet deri. Jeg troer, at der i et Die-
blif, hvor Sagen staaer saaledes, ikke er no-
gen Grund til at gaae ind paa en Lov, der
i sig selv ikke er Andet end en Bekræftelse paa
maaskee meget maadelige Administrationsbes-
tæmmelser, og Andet er der ikke i denne Lov.

Justitsministeren: Jeg maa for det
Første berigtige hvad den ærede, sidste Taler
sagde, at jeg skulde have sagt, at der havde
indsueget sig Uordener; jeg sagde at der havde
været Tale om Misbrug, det var mit Ud-
tryk, men det er noget ganske Andet. Det
ærede Medlem meente, at Ministeren, forsaavidt
han skulde staae til Ansvar for de Midler,
han havde under sin Bestyrelse, kunde frie sig